

בעזה ש"ת

מִיָּמֵי עֲמֻקִּים עֲצָה בְּלֵב אִישׁ וְאִישׁ תְּבִנָּה יְדֹאָה

עצה והתבונה

דברי תורה
מכ"ק מרן אדמו"ר זצלה"ה
'עומק לב'

שיעורים ושיחות קודש
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
'מים עמוקים'
'דולה התבונה'

פרשת חיי שרה תשפ"ד

מכון זכור
לאברהם
סטריקוב

קובץ פ'

ערש"ק
פרשת חיי שרה
תשפ"ד

לתרומות והנצחות:
052-7620204

לקבלת הגליון בדוא"ל:
a609200101002@gmail.com

רחוב דוד 32 ירושלים

נדבת
הרה"ג ר' משה שפירא שליט"א

לרגל שמחת נישואי בתו
עב"ג החתן שלמה רוזין נ"י

יה"ר שיעלה הזיווג יפה לקשר של קיימא ולבנין עדי עד
וירווי רוב נחת דקדושה מכל יו"ח

שמחת החתונה ביום ד' פר' תולדות הבעל"ט ב' כסלו
באולם 'הכרמים' נהר הידדן 1 בית שמש

נדבת
הרב צבי רבר שליט"א

לע"נ אביו
הרה"ח ר' יוסף רבר זצ"ל
ב"ר צבי ז"ל
נלב"ע א' כסלו תש"ע
ת.נ.צ.ב.ה.

ניתן להאזין לשיעורי
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מדי ליל שישי בשידור חי
במערכת 'קול סטריקוב'
מס' 072-3371263 שלוחה 4.
כמו כן ניתן להאזין
לאחר השיעור
בקו שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר
שליט"א ב'קול הלשון'
מס' 073-2951269 שלוחה 1.

חיי שרה

ותשא רבקה את עיניה ותרא את
יצחק ותפל מעל הגמל (שם, סד).

י"ל דהנה קיי"ל (שו"ע או"ח סי' קצ ס"א)
שאקור לישב בתוך ד' אמות של
המתפלל, והיינו שהשיצה אינה ראויה
במקום המתפלל, ושיעור ד' אמות הוא
שיעור מקום המתפלל.

ובאן כאשר ראתה רבקה את יצחק
מתפלל, וכדכתיב (פסוק סג) "ויאלץ
יצחק לשוח בשדה לפנות ערב", ואמרו
ע"ז בגמרא (ברכות כו:) ש"אין שיחה
אלא תפלה", והתפלל אז תפילת המנחה.
לכן הרגישה שאין ראוי שתשב לפניו, ואף
מחוץ לד' אמות, כי אלל יצחק היה
שלימות התפילה, ולכן 'ותפול מעל
הגמל'.

ותקח הצעיף ותתבם (כד, סה).

וברש"י: "ותתבם", לשון ותתפעל, כמו
ותקצר, ותשצר". והרה"ק

רבי אברהם יעקב מסאדיגורא זי"ע
אמר לזכר דרך הרמז מדוע הציא רש"י
דווקא שני דוגמאות אלו ללשון
'ותתפעל'. שהנה ישנם שלושה זמנים
בחיי האדם שנאספים המון רב לכבודו,
זלידתו בעת הצרית שצאים רבים
להשתתף בשמחה, וכן ציוס חתונתו
נאספים כל הקרובים והידידים ליטול
חלק בשמחתו, וציוס פטירתו צהלווייתו
שצאים רבים לספוד עליו ולזכותו.

ובשניים מזמנים אלו, בעת לידתו ובעת
פטירתו, על אף שכל האסיפה
היא לכבודו, פשיטא שאין לאדם צעמנו
שום רגש מן הכבוד שעושים לו, זלידתו
אין לו דעת להרגיש בזה, וצמותו כזר
אינו צהאי עלמא ליהנות מן הכבוד. אכן
ציוס חתונתו ייתכן שיצוא לחתן ולכלה
התפעלות מן הכבוד שנעשה להם.

ועל זה הציא רש"י דוגמאות אלו
להשוותם לקרא דידן, דמיירי

אתה הולך, וצ'ותכס' היינו זמן הלידה
שהוא 'מאין צאת'.

עוד י"ל, ד'ותכס' מרמוז על זה
שמליאת הזיווג הוא דבר מכוסה
ונעלם מעיני כל חי, ואינו מתנהל
בדרכים רגילים וטבעיים, והוא 'כמו
ותקצר ותשצר', היינו שיש הרבה קשיים
ומניעות המעכבים את הזיווג, הנגרמים
ע"י משטינים ומקטרגים (ראה צעש"ט
עה"ת פרשת כי תלא עה"פ כי יקח איש אשה),
וזהו 'כמו ותקצר ותשצר', שפעמים
צריכים לעצור מצדים של 'ותקצר
ותשצר', נרות ושצרונות עד שזוכים
להגיע לגמר הזיווג, וכמו שרואים כאן
כמה מניעות שעמדו לאליעזר להפריע
את הצאת הזיווג של יצחק ורצקה לידי
גמר טוב, שאף אחר שהכירו צתואל ולצן
בטיב הזיווג צאמרס (פסוק נ) "מה' ילא
הדצר לא נוכל דצר אליך רע או טוב",
ואף נתנו הסכמתם ואמרו (פסוק נא)
"הנה רצקה לפניך קח ולך ותהי אשה
לצן אדניך כאשר דצר ה'", הנה כאשר
רצה אליעזר לקחת את רצקה ניסו לעכב
ואמרו (פסוק נה) "תשצ הנערה אתנו
ימים או עשור אחר תלך".

בנישואי רצקה ליצחק (ו'ותכס' היינו
כנהוג שמכסים פני הכלה צעת ההליכה
לחופה (ראה ספר האסופות סי' שצב, הוצא בקובץ
שיטות קמאי כתובות ז:)), לומר לך,
שה'ותתפעל' היינו ההתפעלות של
רצקה מהכבוד שנעשה לה ציום
חתונתה, היה ממש כמו צעת 'ותקצר',
צלוויית המת, וצעת 'ותשצר', הרומז על
זמן הלידה, מלשון "יושצת על המשצר"
(שצת קכט.). היינו כמו שצעתות אלו אין
התפעלות כלל, כך לא התפעלה רצקה
כלל גם מן האסיפה והשמחה הגדולה
צעת החתונה.

וייש לומר צאופן אחר צציאור ההשוואה
של 'ותקצר' 'ותשצר' ל'ותכס',
שהנה כנודע הנישואין הוא עת תשובה
(ראה צית שמואל סי' סא סק"ו, ושל"ה הק' שער
האותיות אות ק' קדושת הזיווג). והדרך
להתעורר לתשובה הוא כדאיתא
במושגה (אבות פ"ג מ"א) "דע מאין צאת
ולאן אתה הולך".

ולבן כאשר עמדה רצקה לקראת
נישואיה עם יצחק, התצוננה
צ'ותקצר', היינו זמן המיתה שהוא 'לאן

הטורים), כי הנה אמרו חז"ל (שם ת. עה"פ (תהלים לג, ו) "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא", "אמר ר' חנינא לעת מצא זו אשה".

והעניין צוה הוא על פי האמור, כי למציאת הזיווג צריך סייעתא דשמיא מיוחדת, וכמו שרואים כאן כמה ניסים הולרכו לכך, וכמה עיכובים עמדו לנגד גמר הזיווג, ולצסוף אחר כל הדברים היה צריך עוד תפילה כדי שצאמת ייגמר הדבר צכי טוב, ולכן דווקא כעת יצא יצחק להתפלל תפילת המנחה כדי להסיר כל העיכובים ושיצוא הזיווג לידי גמר, ורק אחר כך 'והנה גמלים צאים' עם רבקה.

ורואים ג"כ כמה ניסים הולרכו להיעשות צצציל הזיווג, צקפילת הדרך, צעליית המים לקראת רבקה, וצהחלפת המנות. והרי לנו כמה קשיים ומניעות מלוים את הזיווג, וכמה עניינים שמימיים נלרכים להציאו לידי גמר. ומ"מ אחר כל זה נגמר הזיווג צכי טוב צעזרת מסצצ כל הסיצות.

וזהו שנאמר (פסוק סג) "ויצא יצחק לשוח צצדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים צאים", ואיתא ע"ז בגמרא (ברכות כו:): "יצחק תקן תפלת מנחה שנאמר 'ויצא יצחק לשוח צצדה לפנות ערב' ואין שיחה אלא תפלה". ושייכות תפילת יצחק דווקא לכאן (ראה צעל

דולה התבונה

המתקת הדינים על ידי התעוררות פנימיות הרצון

שיעור ליל שישי פרשת וירא תשפ"ד

מאמר הרבי מווארקא 'איל אחר' 'א אנדערע איל'

הישמח ישראל (16"ז) מביא את מאמרו הידוע של הרה"ק הרמ"מ מווארקא זי"ע
 עה"פ (כג, יג) "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו"
 - והפשט הפשוט הוא ש'אחר' היינו אחר כך, וכמו שפירש רש"י "'אחר', אחרי שאמר
 לו המלאך 'אל תשלח ידך', ראהו כשהוא נאחז". אכן הרבי מווארקא פירש 'איל אחר'
 - "איין אנדערע איל". וצ"ב, שהרי זה האיל הראשון שהיה שם ולא היה שם עוד איל
 אחר מלבדו.

ונודע הפירוש בזה, שהכוונה שכאשר בא אברהם אבינו ע"ה לשחוט את יצחק בנו,
 היה בעיניו כאילו אינו אלא איל המוכן ומתוקן להקרבה, ולא בנו יחידו אשר
 אהבו, "ומרוב אהבתו אהבה עזה לה" כשרצה לעשות לו נחת רוח ולהעלות בנו על גבי
 העקידה כמו שנצטווה, לא היה נחשב אצלו אהבת הבן למאומה, והיה נחשב בעיניו
 כאילו הוא היה ג"כ איל, וזהו שאמר בקדשו רבינו זצ"ל"ה זי"ע "אנאנדערער איל"
 והרחיב הישמח ישראל ביסוד זה בארוכה.

אמנם מביא להקשות על זה, כי באמת אין זה שלימות העבודה כאשר מתייחס לבנו
 כאילו הוא איל, אלא אדרבה "הדרך המובחר היא לידע ולהרגיש אהבת בנו
 ואעפ"כ לא ימנע את עצמו מלשחטו לה", שאף שיש בלבו את מלוא האהבה הטבעית
 לבנו, מ"מ שובר את טבעו ומתגבר על אהבתו כדי לעשות את רצון ה'.

אברהם אבינו חשב שאין זה האיל המתוקן להקרבה כיוון שאין ניכר בו החשק והרצון, אמנם באמת היה בו הרצון אלא ש'נאחז בסבך'

ולכן מבאר מאמר הרבי מווארקא באופן אחר: "כי כאשר מבואר בספרים הקדושים, ומהם הובא בספר ישמח משה מהה"ק מאודהעל זצ"ל ה"ה (ד"ה עוד סס ד"א), שנפש יצחק שפרחה ממנו בשעת העקידה כידוע נכנס להאיל הזה, ולזה העלה ממש נפש יצחק בנו על גבי המזבח. וכאשר ראה אברהם אבינו ע"ה גדל חשק ורצון בנו יחידו להשחט על קדושת שמו יתברך כמבואר במדרש (צ"ר נ, ט) וז"ל 'אמר לו אבא כפתיני יפה שלא אכעט ואפגום הקרבן', וגם מבואר בתורה (פסוק ט) 'וילכו שניהם יחדו', 'בלב אחד ובמחשבה אחת, זה לשחוט וזה להשחט', וכמבואר במדרש שוחר טוב (מזמור כט), וכו'.

"ואח"כ כאשר ראה שהאיל נאחז בסבך בקרניו ואיננו מתעצם בכל כחו כמו לדלוג שור ולבא למזבח, אשר רק לזה נוצר ונברא בין השמשות (אצות ה, ו), אמר אברהם שזה האיל אינו זה האיל המתוקן מששת ימי בראשית לזה שנכנס בו נפש יצחק, רק זה הוא 'איל אחר', לא זה האיל המתוקן לכך". האיל המתוקן לכך צריך הרי להיות מלא ברצון ובחשק להישחט לפני ה', ולאן אפוא נעלם הרצון.

אמנם באמת "היה זה האיל, ורק הכל בכוונה מאת הקב"ה המרחם על עמו צופה ומביט עד סוף כל הדורות, למען ירא אבינו ע"ה שאף אם באמת נברא ונוצר לזה, ונפשו נפש יצחק חשקה וחפצה להתקרב על גב המזבח למען קדושת שמו יתברך, אבל כאשר 'נאחז בסבך' הגלות, וגם כפי שמבואר במדרש חז"ל (פרקי ד"א, ל) שם"מ אחזו וסבכו למען בל יוכל לעלות וישחט יצחק. וראה אברהם אבינו ע"ה שאפילו יהיה נוצר ונברא למען קדושת שמו יתברך, ואעפ"כ אם יתאחזו 'בסבך', בשעבוד מלכויות ועול דרך ארץ הקשה ושאור שבעיסה מעכב, לא יוכל לעלות מעצמו להתקרב לקדושת שמו יתברך".

אברהם אבינו התפלל על כל הדורות שיראה הקב"ה את פנימיות לבם הטוב והמעכב הוא השאור שבעיסה ושעבוד מלכויות

ומביא ע"ז מה דאיתא במדרש (נר"ר ט, ס, ט): "אחר כל המעשים ישראל נאחזים בעבירות ומסתבכין בצרות וסופן ליגאל בקרנו של איל שנאמר 'וה' אלקים בשופר יתקע' (זכריה ט, ז), אמר ר' יהודה בר סימון, אחר כל הדורות ישראל נאחזים בעבירות ומסתבכין בצרות וסופן ליגאל בקרנו של איל הדא הוא דכתיב 'וה' אלקים בשופר יתקע'. אמר ר' חנינא בר ר' יצחק כל ימות השנה ישראל נאחזים בעבירות ומסתבכין בצרות, ובראש השנה הן נוטלין שופר ותוקעים בו ונוזכרים לפני הקב"ה והוא מוחל להם וסופן ליגאל בקרנו של איל שנאמר 'וה' אלקים בשופר יתקע'".

ומבאר על פי האמור: "היינו ג"כ שהתפלל על הדורות הבאים, כאשר יהיו נאחזין בעבירות ומסתבכין בצרות", היא הכל מחמת שהם מתעכבים מלעלות אל ה' ועבודתו יתברך שמו מחמת המעכבים והמניעות שאור שבעיסה ושעבוד מלכות, אבל לא מחמת עצמם, כי הם חושקים ומצפים ומתאווים מצד עצם קדושת חלק ה' אשר בקרבם להתקרב אל ה' ולעבודתו, וכמו שראו עיניו בהאיל הזה שנאחו ונסכך מהמעכבים אף שחפץ וחשק להעלות על המזבח".

היינו שמה שבנ"י נאחזין בעבירות, הוא בעצמו מחמת ש'מסתבכין בצרות', שהצרות מסבכים אותם ומקשים עליהם להגיע לאיפה שצריך להגיע, והם הגורמים את כל הקשיים בעבודת ה', אבל באמת בפנימיות לבם יש רצון וחשק טוב לעבוד את ה'.

וממשיך: "וזה הוא פירוש הכתוב (פסוק ז) 'ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום בהר ה' יראה', וכמבואר במדרשים והובא ברש"י ז"ל שיהיה נראה ונוזכר תמיד הזכות הזאת מהעקידה בשעה שיהיו בניו בצרה. היינו שהתפלל אברהם אבינו ע"ה בקריאת השם המקום ההוא, שיראה לפני הקב"ה רק הנקודה הפנימיות שהוא בחינת 'חלקי ה' אמרה נפשי' (איכה ג, כד) ובפנימיות לב ישראל אין שם שום חשק לחטא ואין שם חטא, רק הכל בהלבושים מצד המעכבים, אבל לא בחלק ה' שבקרבם. וזה ה' יראה', היינו שתראה רק חלק ה' ושם אין רע רק טוב, ותזכור

להם העבודה הזאת, וכאשר ראיתי בעיני בהאיל הזה, כן תזכור להם לסתום פי המקטרגים שלא יהיה שום קטרוג עליהם ותרחם עליהם לטוב תמיד עד שיהיה סופן להגאל בגאולה שלימה במהרה".

ועל פי זה מבאר דברי רש"י על 'ויעלהו לעלה תחת בנו', "מאחר שכתוב 'ויעלהו לעולה' לא חסר המקרא כלום, מהו 'תחת בנו', על כל עבודה שעשה ממנו, היה מתפלל ואומר, יהי רצון שתהא זו כאלו היא עשויה בבני, כאלו בני שחוט, כאלו דמו זרוק, כאלו בני מופשט, כאלו הוא נקטר ונעשה דשן". ולכאורה הדברים תמוהים, שהרי אם באמת רצון הקב"ה בשחיטת יצחק, אז שייך לבקש שהקרבת האיל תיחשב כאילו יצחק נשחט ודמו נזרק והוקטרו איבריו על גבי המזבח, אבל כיוון שגילה הקב"ה שבאמת לא רצה שיקריב אברהם את יצחק אלא שיעלהו ע"ג המזבח ותו לא מיד, מה מקום לבקש ולהתפלל שתהיה הקרבת האיל תחת הקרבת יצחק בעצמו.

ומבאר הישמח ישראל לפי האמור: "אכן תפילת אברהם אבינו ע"ה היה שיתאחדו יחד הרצון והתשוקה מיצחק אבינו ע"ה וכנ"ל עם המעשה מהאיל, היינו שאף שיהיו בניו בסכך, ולא יוכלו להכין לבם אל ה', ומה גם להוציא מחשבתם הטמירה ומוסתרת בפנימיות לב כל אחד ואחד מישראל, יזכור להם הרצון הטוב מיצחק אבינו ע"ה, והאיל הנשחט במעשה והרצון, והמעשה הזאת יעשה רושם עלינו רחמים רבים כמאמר חז"ל".

זהו 'איל אחר', 'א אנדערע איל', שהרי אם האיל אינו רץ בחשק להישחט לפני ה', הרי לא יכול להיות שזה האיל שצריך להקריב, כי אותו איל צריך להיות מוכן ברצון ובחשק עז להקרבה, אולם באמת זהו כן האיל הנכון והמתוקן להקרבה, ומה שאין נראה שרוצה וחושק בהקרבתו, זהו רק משום שהוא 'נאחז בסכך', דברים חיצוניים מקשים עליו ומסתירים את רצונו הפנימי והאמת, וכמו כן בכל הדורות, אף כאשר יהיו נאחזים בסכך, מ"מ תמיד יהיה הכח של העקידה, אותו רצון וחשק עז שאף אם הוא טמון ומוסתר בחביון הנפש, הרי הוא קיים לעד ולעולמי עולמים.

כאשר רוצים להמתיק את הדינים יש לגלות את פנימיות הרצון הטוב

ממאמר זה יש לנו ללמוד הנהגה חשובה ויסודית הנוגעת כאשר אנו צריכים לבטל הקטרוגים ולעורר עלינו רחמים גדולים מן השמים, הרי אנו בבחינה זו של 'נאחזים בעבירות ומסתבכין בצרות', אבל יש לנו דבר שקיים אצלנו תמיד בכל עת ובכל שעה, והוא הפנימיות, וכאשר משתדלים מפעם לפעם שפנימיות הנפש תתעורר ותתגלה, אזי נזכה להמתקת הדינים.

עצם הדבר שעוזבים את כל העיסוקים והטרדות, ובאים ומתאספים ללמוד ענייני עבודת השי"ת וחיזוק והתעוררות, הרי זה מגלה את הרצון הפנימי הטוב הטמון בנפש. לא תמיד מצליחים להגיע בפועל לעניינים המבוארים בתניא, 'מסתבכין בצרות' וממילא 'נאחזין בעבירות', קשיי החיים מעכבים מלהגיע אל התכלית הנרצית, אבל הרי באו ללמוד תניא, וכי למה באו, כי הנפש רוצה לעבוד את ה' כדבעי, וממילא זוהי כבר תועלת גדולה וחשובה. וכבר עורר אברהם אבינו ע"ה רחמים עלינו בעת העקידה שאף אם יהיה בחינה בסוף הדורות בו ירכו הצרות והקשיים, ויפריעו על השגת התכלית בפועל ממש, מ"מ יהיה את הרצון הפנימי הטוב, ודי בו לסתום את פיות המקטרוגים ולהמתיק את הדינים. אנו שרויים אכן בדור קשה, שרבים בו הניסיונות והמניעות המכשילים ומפריעים אותנו מלעבוד את ה' כדבעי, אבל הרצון תמיד קיים, ועל ידו אפשר לזכות לרחמי שמיים.

זהו חיזוק גדול, לחפש כל הזדמנות לעורר את הנפש להיות בבחינה של חושק ומצפה ומתאוה, ואף כאשר קשה להגיע למצב הרצוי בפועל ממש, הרי הרצון הטוב קיים, ואותו אפשר לעורר תמיד. וזה נוגע בייחוד כאשר אנו עומדים לקראת יום השב"ק, שהוא עת רצון, המסוגל להתעוררות הרצון הפנימי של בן ישראל, ובו כל אחד מתרומם ומתעלה, בכל חלקי יום השב"ק, בכניסת השבת, בליל שבת, בשחרית, ובפרט בעידן רעוא דרעווין, שאז מתעורר אצל כל יהודי רצון נעלה יותר, הוא הרצון הפנימי החבוי אצלו תמיד, ובשבת הוא בא לידי גילוי, וכאשר זוכים בשבת להתעוררות הרצון אפשר לזכות להמתקת הדינים.

חיזוק לאמירת פרשת העקידה בכל יום

ובאן המקום גם להתחזק בעניין אמירת פרשת העקידה בכל יום בשחרית, שהוא דבר הדורש תיקון, כי פעמים רבות מדלגים על זה מחיסרון זמן, ולעתים אומרים זאת אבל במרוצה ובחיפזון, אולם באמת הוא דבר העומד ברומו של עולם, מתנה גדולה שנתנו לנו הזדמנות בכל יום לעורר ולחזק שוב את היסוד והשורש של המתקת הדינים על עם ישראל, וכמו שאומרים ביהי רצון שלפני העקידה "זכור לנו ה' אלוקינו וכו' את הברית ואת החסד ואת השבועה שנשבעת לאברהם אבינו בהר המוריה ואת העקדה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח".

וכפי האמור, שזכות העקידה להמתיק הדינים ולעורר רחמים על כל בני ישראל בכל הדורות, הוא כי בכל אחד ואחד מישראל נמצא הכח של יצחק שהיה לו את הרצון להישחט לפני הקב"ה, ובכל יהודי יש בפנימיות נפשו רצון זה, וככח רצון זה אפשר גם בדורנו אנו להמתיק את כל הדינים. וכאשר אומרים את העקידה במחשבה ובהתבוננות יש הרי שייכות לזה.

והנה מצאנו שעניין תקיעת שופר פועל בזכות העקידה, וכדברי חז"ל הנזכרים לעיל 'ובראש השנה ישראל נוטלין שופר ותוקעים בו ונזכרים לפני הקב"ה והוא מוחל להם', ובפשטות היינו משום שהשופר מזכיר את אילו של יצחק וממילא עולה לזיכרון זכות העקידה לפני ה'. אכן לפי דברי הישמח ישראל אפשר להבין העניין בעומק יותר, שהרי עניין השופר הוא הקול הפנימי הבא מעומק לב היהודי, וכנודע מספדה"ק שקול השופר הוא קול פנימי כזה שאינו מלוכש במילים, שהיהודי זועק ממעמקי לבו ונפשו, ונמצא שהשופר מגלה את הפנימיות האמיתית של כל יהודי, זהו כח השופר, וזה הרי כל זכות העקידה, שהוא הרצון והחשק של יצחק להישחט לפני ה', ורצון זה נכנס באיל שנשחט בפועל, וכאשר תוקעים בשופר מגיעים לכח פנימי זה שיש באיל, והוא מה שכתב הרמב"ם (משנה ג, ד) בטעם מצוות שופר שהוא עניין "עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם", כי אכן על ידי השופר מתעורר פנימיות נפש היהודי.

והנה במצב הזה שאנו עומדים בו הקב"ה מעורר אותנו שוב ל'עורו ישנים משינתכם',
ויש לנו את הכח לזה, ע"י הפנימיות החבויה בנפש כל אחד ואחד, ועי"ז נזכר
זכות עקידת יצחק ונזכה להמתיק את כל הדינים, אמן.

